

Ne güzel konuşurduk, ne güzel dinlerdin, ne güzel...
Kuzenim, Gülen Aksoy Karabiber'e...
12.02.1958-03.03.2022

T. Ş. A

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 45278

Tepedeki Göz

© 2022 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Tuba Şamlı Atilla
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Hasret Parlak Torun
Son Okuma: Gökçe Ateş Aytuğ
Kapak İllüstrasyonu: Tuba Şamlı Atilla
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Mayıs 2022

ISBN: 978-625-7782-86-9

Tüm hakları saklıdır.

Kütüphane Bilgi Kartı:
Şamlı Atilla, Tuba
Tepedeki Göz
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2022, 176 Sayfa
ISBN: 978-625-7782-86-9

Baskı: İmak Ofset
Akçaburgaz Mah., 137 Sok., No. 12, 34522
Esenyurt, İstanbul • Tel.: (0212) 444 62 18
Sertifika: 45523

TEPEDEKİ
GÖZ

TUBA ŞAMLI ATILLA

REDHOUSE
kidz

Bölüm 1

HABERLER

“Can, odanda mısın?”

Annem bana seslendiğinde evimizin en sevdiğim yerinde, odamdaydım; kucağımda tabletimle yatağıma uzanmış, o sıralar epey popüler olan bir oyunu kurcalıyordum. Fena halde kaptırmıştım kendimi.

“Can! Gelir misin? Seninle konuşmak istediğimiz önemli bir konu var.”

“Birazdan!” diye cevap verdim.

Ama annemin odama doğru geldiğini, elini kapının pervazına dayayıp başını yana eğerek beni izlediğini ve gitmeye de hiç niyeti olmadığını görünce konunun gerçekten önemli olduğunu anladım. Öfleye püfleye oyunu durdurdum, tabletimi yatağımın üstüne bıraktım. Annem ise kapıda dikildiği yerde topuklarının üstünde döndü, koridoru geçip salona doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Odamdan ayrılırken sanki birisi benden habersiz

oyunumu kapatacakmış gibi tedirgindim. Çekişmenin devam ettiğini, dünyanın başka başka yerlerinde birilerinin şu an oyunda hareket halinde olduğunu bilmek içimi kıskançlık hissiyle dolduruyordu. Aklım oyunda kalmıştı ama yapacak bir şey yoktu. *Umarım uzun sürmez,* diye düşünerek salona girdiğimde annemle babamın her zamanki yerlerini çoktan almış olduklarını gördüm. Kahve içiyorlardı. Babam oturduğu yerde öne doğru kaykılmış, akşam haberlerini izliyordu. Geldiğimi görünce derin bir iç çekerek kumandayı ekrana doğru uzattı, kapama tuşuna basarak televizyonu kapattı, sonra da yumuşacık sesiyle, “Gel oğlum, otur,” dedi.

Her zamanki yerime, limon sarısı tekli koltuğa bağdaş kurarak yerleştim. Köpeğim Poco hemen yanıma gelerek yere, ayağımın dibine uzandı. Kedimiz Bibi kucağıma atladı, uzun tüylü kocaman kuyruğunu yüzümde gezdirerek küçük kafasını benimkine toslattı. Ben tek çocuk olduğum için annem istediğim hayvanla kardeşlik etmeme izin veriyordu. Bu yüzden evde civciv, tavşan, balık, kaplumbağa, kuş hatta ördek bile büyüt-müştüm. Arada balkonumuza sığınan, orada yavrulayan kuş ve kertenkeleleri saymıyorum bile. Hayvanlarla aram çok iyiydi.

Annemle babama baktım. Birbirlerini süzerek gözle-riyle konuşmaya çalışıyorlardı. Söze kimin başlayacağını bilemiyor gibiydiler. Annem, başlaması için babama

başıyla işaret etse de babamın ağırdan alışına dayanamayarak söze girdi:

“Tatlım, bugün seninle konuşmak istediğimiz önemli bir konu var...”

“Hislerim bu konudan pek de hoşlanmayacağımı söylüyor,” dedim şakacı bir ses tonuyla.

Annem babama bakarak konuşmaya devam etti, destek istiyordu belli ki. “Biliyorsun, bir süredir babanla ben zor bir süreçten geçiyoruz...” Derin bir iç çekti, kahvesinden bir yudum aldı. “Eyvah, boşanıyorlar!” dedim içimden. Annemle babam son zamanlarda sık tartışır olmuşlardı; odalarının kapısını kapatıyor, uzun süre oradan çıkmıyor, ayrı ayrı telefon görüşmeleri yapıyorlardı. Annemin uyku düzeninin bozulduğunu fark ediyordum. Geceleri uyumadığından gündüzleri kanepede uyuyakalıyordu. Çevremde annesiyle babası ayrılan birçok arkadaşım vardı, sanırım artık sıra benimkilere gelmişti.

“Boşanıyor musunuz?” diye çekinerek sordum.

Annem kahvesinden aldığı yudumu alelacele yuttu. “Hayır, nereden çıkardın? Ne boşanması! Sadece taşınıyoruz,” dedi.

“Ne taşınması! Yo, hayır! Ben evimi çok seviyorum, nereden çıktı şimdi taşınmak? Nereye gideceğiz, başka bir sokağa mı, başka bir semte mi, yoksa başka bir şehre mi?” diye peş peşe sorular sıraladım. Bu sıra tanıdığımız pek çok ailenin şehirden taşındığını duyuyorduk. Son